

© Avrupa Konseyi/Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, 2012. Bu çeviri, Avrupa Konseyi'nin insan haklarına destek Fonu'nun desteğiyle hazırlanmıştır (www.coe.int/humanrightstrustfund). Mahkeme'yi bağlamamaktadır. Daha fazla bilgi için, bu belgenin sonunda bulunan yazarın telif hakkı ile ilgili kısmı okuyabilirsiniz.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

A. ve diğerleri/Birleşik Krallık – 3455/05

Karar 19.2.2009 [BD]

Madde 5

Madde 5–1–f

Sınır dışı edilme

Suçluların iadesi

Milli güvenlik gerekçesiyle tutukluluğun usule uygunluğu incelemesi için gerekli unsurların açıklanmaması: *İhlal*

Madde 3

Onur kırıcı muamele

İnsanlık dışı muamele

Yabancıların terörizm şüphesiyle belirsiz bir süre için tutuklanmamaları: *İhlal, İhlal yok*

Madde 5

Madde 5–4

Mahkemeye başvurma

Milli güvenlik gerekçesiyle tutukluluğun usule uygunluğu incelemesi için gerekli unsurların açıklanmaması: *İhlal, İhlal yok*

Madde 15

Terörizmle bağlantılı olduklarından şüphelenilen ancak kötü muamele görme riski nedeniyle sınır dışı edilemeyen yabancıların tutuklanması yetkisiyle ilgili olarak 5 § 1 maddesinden kaynaklanan yükümlülüklerin askıya alınmasının geçerliliği: *Geçerli değil*

Madde 41

Adil tatmin

Kamusal bir tehdit ve devletin kötü muamele riski nedeniyle başvuru sahipleri geldikleri ülkeye geri gönderememesinden kaynaklanan usule uygun olmayan bir tutuklama durumunda tazminat hakkı: *Verilecek miktarın indirilmesi.*

Olaylar: 11 Eylül 2001 tarihinde Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı yapılan saldırıdan sonra, Britanya Hükümeti, Britanya toprakları üzerindeki bazı yabancı ülke vatandaşlarının El Kaide bağlantılı radikal İslamcı teröristlerin faaliyetlerini destekleyen bir ağ kurdukları ve dolayısıyla Birleşik Krallık için bir tehdit oluşturdukları kararına varmıştır. Ancak bu kişiler, kötü muamele görme ihtimalleri bulunmasından dolayı, geldikleri ülkeye geri gönderilemedikleri için, Hükümet, İçişleri Bakanı'nın "uluslararası terörist"lerle bağlantılı olduklarını ve Birleşik Krallık toprakları üzerinde bulunmalarının milli güvenlik için bir tehdit oluşturduğunu düşündüğü yabancılara uygulanabilecek geniş bir tutuklama hakkı tanınmasının gerekli olduğuna kanaat getirmiştir. Bu tutuklama rejiminin AİHS'ye aykırı olabileceğini düşünen Hükümet, AİHS'nin 15. maddesine dayanarak bir askıya alma bildiriminde bulunmuştur. Bu bildirimde, Hükümet, 2001 tarihli Güvenlik ve Suç ve Terörizmle Mücadele Hakkında Kanun'un ("2001 yasası") 4. kısmının otoriteleri "uluslararası terörist olduğu düşünülen" ancak "o anda" Birleşik Krallık'tan sınır dışı edilemeyen yabancı ülke vatandaşları hakkında düzenlenen bir rapora dayanarak tutuklama konusunda yetkilendiren maddelerini sunmuştur.

2001 yasasının 4. kısmı Aralık 2001 tarihinde yürürlüğe girmiş ve Mart 2005 tarihinde yürürlükten kalkmıştır. Bu kanunun uygulandığı dönem boyunca, içlerinde on bir başvuru sahibinin de bulunduğu, yabancı ülke vatandaşı on altı kişi bu yasa kapsamında tutuklanmıştır. Bunlardan altısı 19 Aralık 2001 tarihinde, diğerleri ise Ekim 2003 tarihine kadarki süreç içerisinde farklı tarihlerde tutuklanmıştır. Birleşik Krallık topraklarını, ikinci başvuru sahibi Fas'a ve dördüncü başvuru sahibi Fransa'ya gitmek üzere terk etmeyi kabul ettiklerinden dolayı, tutuklanmalarından sırasıyla üç gün ve üç ay sonra serbest bırakılmışlardır. Diğerleri Belmarsh'da bir cezaevine konulmuşlardır. Bunlardan üçü ruhsal sağlık durumlarının kötüleşmesi üzerine (ki bunlardan biri intihar girişiminde bulunmuştur) güvenli bir psikiyatrik hastaneye transfer edilmiş, bir diğeri de, aynı gerekçeyle, Nisan 2004 tarihinde, ev hapsine benzer kısıtlamalar taşıyan bir şartlı tahliyeden yararlanarak cezaevinden çıkmıştır.

Başvuru sahipleri hakkında 2001 yasası temelinde düzenlenen raporlar göçle ilgili özel bir başvuru komisyonu (*Special Immigration Appeals Commission*, « la SIAC ») tarafından altı ayda bir incelenmiştir. Bütün başvuru sahipleri İçişleri Bakanı'nın kendileri hakkında bir rapor düzenlenmesiyle ilgili kararına itiraz etmişlerdir. SIAC'ın sadece kamuya açık (« gizli » olarak nitelendirilmemiş) bilgi ve belgeleri değil, milli güvenlik gerekçesiyle kamuya açıklanamayan (« gizli » olarak sınıflandırılmış) diğer bilgi ve belgeleri de incelemesine izin veren bir usul izleniyordu. Tutuklu ve avukatları gizli olmayan bilgi ve belgeleri tebliğ alıyor ve bunlarla ilgili yazılı ve sözlü görüş bildirebiliyorlardı. Ancak gizli olan bilgi ve belgeler ne tutukluya ne de avukatlarına tebliğ ediliyordu. Bu bilgi ve belgeler her tutuklu için *Solicitor General* tarafından atanan "özel bir avukat"a tebliğ ediliyordu. Kamuya açık duruşmaların

yanında, SIAC gizli bilgi ve belgelerin incelenmesine adanan ve tutuklu adına, özel avukatın usule – örneğin daha fazla bilginin açıklanmasını isteme – ve esasa ilişkin itirazlarda bulunabildiği gizli duruşmalarda yapıyordu. Ancak gizli bilgi ve belgeleri gördüğü andan itibaren özel avukat sadece SIAC’ın izniyle tutuklu ve avukatlarıyla görüşebiliyordu. SIAC, ilgililerin kendileri hakkında hazırlanmış raporlarla ilgili yaptıkları bütün başvuruları reddetmiştir.

Başvurucular 15. maddeye dayanılarak yapılan askıya alma bildiriminin temelden usulsüz olduğu iddialarını ileri sürdükleri bir başvuruda da bulunmuşlardır. Bu başvuruya ilgili olarak, son yargı organı olarak, Lordlar Kamarası 16 Aralık 2004 tarihinde, kararını vermiştir. Lordlar Kamarası ulusun varlığını tehdit eden bir tehlikenin varlığını kabul etmiş ancak uyuşmazlık konusu tutukluk rejiminin bu güvenlik tehlikesine makul bir cevap sunmadığına ve dolayısıyla orantısız olduğuna karar vermiştir. Özellikle, Britanya vatandaşlarının da El Kaide bağlantılı terörist ağların içinde bulunduklarının tespit edildiği ve dolayısıyla eleştiri konusu tutukluluk rejiminin yabancılara karşı hiçbir gerekçesi olmayan bir ayrımcılık oluşturduğunu ifade etmiştir. Sonuç olarak, Lordlar Kamarası askıya alma bildiriminin insan hakları yasasına aykırı olduğuna hükmetmiş ve bu bildirimi iptal etmiştir. Mart 2005 tarihinde, 2001 yasasının 4. kısmı Parlamento tarafından yürürlükten kaldırılmıştır. 2005 tarihli Terörizmi Önleme Yasası’na dayanılarak tutuklu başvurularda haklarında denetim tedbiri uygulandığı bildirilmiştir.

Hukuk: Madde 5 § 1 f) et 15 – a) *Uyuşmazlığın konusu hakkında:* Hükümet, Britanya yargı organları önünde bunu yapmamış olsa bile, AİHM önünde, 5 § 1 f) bendini ileri sürme hakkı düşmemiştir. Çünkü Hükümet, 5. maddenin uygulanması sorusunu, askıya alma bildiriminde ve iç hukuk prosedürü sırasında, açıkça saklı tutmuş ve Lordlar Kamarası’da, askıya alma bildiriminin geçerliliği konusuna geçmeden önce, ilgililerin tutukluluklarının 5 § 1 maddesine uygunluğunu incelemiştir. Ayrıca, prensip olarak, Hükümet’in elindeki her türlü savunma araçlarını AİHM önünde ileri sürmesini engelleyecek, bu durumda Britanya’nın en yüksek mahkemesinin vardığı sonuçlarla çelişkiye düşse bile, hiçbir neden yoktur. Sonuç olarak, başvurulardan ileri sürdükleri iki ön itirazın atılması gerekmektedir.

b) *Uyuşmazlığın esası hakkında:* AİHM, öncelikle, ilgililerin tutukluluklarının 5 § 1 f) maddesi açısından usulüne uygun olup olmadığını incelemelidir. Sadece tutukluluğun usulüne uygun olmadığına karar kıldığı durumda askıya alma bildiriminin geçerliliğini inceleyecektir.

1. *Tutukluluğun usulüne uygun olup olmadığı hakkında:* “Kendisi hakkında sınır dışı etme ya da iade etme işleminin yürütüldüğü” bir kişinin özgürlüğünden yoksun bırakılması sadece böyle bir işlemin yürütülmekte olduğu ve yürütülmesinde gerekli özenin gösterildiği bir durumda haklı görülebilir. AİHM, Birleşik Krallık topraklarını terk etmeye karar vermeden önce tutuklu kaldıkları sürelerin kısıtlılığına dayanarak, ikinci ve dördüncü başvurularda ilgili olarak 5 § 1 f) maddesinin ihlal edilmediği sonucuna varmıştır. Diğer taraftan, diğer dokuz başvuru hakkında raporlar düzenlenmiş ve Birleşik Krallık’ta serbestçe dolaşmaları milli güvenliği tehdit eden uluslararası terörist olma şüphesiyle hapsedilmişlerdir. Askıya alma bildirimi, 2001 yasası ve ilgililerin tutuklanmalarının dayandığı temel ön varsayımlardan biri, bunların sınır dışı edilmelerinin imkânsızlığının “geçici” bir nitelikte olduğuydu. Otoritelerin ilgilileri, kötü muamele görme konusunda gerçek bir riskle baş başa bırakmadan, sınır dışı edebilme konusunda gerçekçi bir perspektife sahip olduklarını gösterir hiçbir şey mevcut değildir. Bu şartlarda, Hükümet’in başvurulardan sınır dışı etme olanaklarını “aktif bir şekilde araştırmaya” devam etmekten müteşekkil politikası bir “sınır dışı etme işlemi” sayılabilmesi için yeteri kadar kesin ve kararlı değildi. Dolayısıyla başvurulardan tutuklulukları özgürlük hakkının 5 § 1 f) maddesinde öngörülen sınırlamasına girmiyordu.

2. *Askıya alma bildiriminin geçerliliği*: Savunmacı devletin yüksek mahkemesi bu konuyu incelemiş ve ulusun varlığını tehdit eden bir tehlikenin var olduğuna ancak bu tehdidi önlemek için alınan tedbirlerin kesinlikle gerekli tedbirler olmadığına karar vermiştir. AİHM, ulusal yargı organlarının 15. maddenin yorumu veya uygulanması ya da içtihatları konusunda bir hata işlediklerinden veya sonuçlarının açıkça makul olmadıklarından emin olmadığı müddetçe, bunların ulaştığı sonuçtan farklı bir sonuca ulaşabileceği kanaatinde değildir.

i) *“Ulusun varlığını tehdit eden bir tehlike”nin varlığı hakkında*: İçişleri Bakanı Birleşik Krallık’a karşı terörist eylemde bulunulması konusunda gerçek bir tehdidin varlığıyla ilgili delilleri Britanya yargı organlarına sunmuştur. SIAC’a başka gizli bilgilerde tebliğ edilmiştir. Biri dışında bu davaya bakan bütün milli hâkimler belirtilen tehlikenin varlığına inandıklarını ifade etmişlerdir. Askıya alma bildiriminin yapıldığı zamana kadar, Britanya toprakları üzerinde El Kaide’nin bir eylemi olmamışsa da, ulusal otoritelerin “pek yakında” bir eylem olacağına inanmalarını eleştiremeyiz. Devletler tedbir almak için bir felaketin meydana gelmesini beklemeye zorlanmamalıdır. Devletler ellerinde bulunan bilgiler dâhilinde bir tehdidin varlığını belirleme konusunda geniş bir takdir payından yararlanırlar. Bu konuda yürütme organıyla Parlamento’nun görüşü önemlidir. Ulusal yargı organlarının görüşüne de bir ağırlık vermek gerekmektedir, çünkü Avrupa hâkimine göre onlar bir tehlikenin varlığıyla ilgili delilleri değerlendirme konusunda daha iyi yerededirler. Sonuç olarak, AİHM ulusun varlığını tehdit eden bir tehlikenin olduğunu kabul etmektedir.

ii) *Uyuşmazlık konusu tedbirlerin kesinlikle gerekli olup olmadıkları hakkında*: Hükümet Lordlar Kamarası’nın başvuruclarının tutukluluklarının orantılı olmadığı tespiti konusunda beş eleştiri getirmektedir. Kesinlikle gerekli olan tedbirlerin belirlenmesi konusunda ulusal yargı organlarının devlete daha geniş bir takdir yetkisi vermesi gerektiğiyle ilgili eleştiri konusunda, AİHM takdir payı teorisinin her zaman ulusal otoriteler ile Avrupa hâkimi arasındaki ilişkiyi belirleyen bir araç olarak görüldüğünün ve ulusal alanda devletin farklı organları arasında aynı şekilde uygulanamayacağının altını çizer. Uyuşmazlık konusu tedbirlerin orantılılığı sorusu, özellikle bu olayda da olduğu gibi kişilerin temel özgürlük haklarından uzun bir süre yoksun bırakıldığı durumlarda, en son adli makamların yetki alanına girer. Her halükarda, Lordlar Kamarası’nın bu dolaydaki sorunları incelerken göstermiş olduğu özene bakıldığında, onu yürütme ve Parlamento’nun görüşlerine hak ettikleri ağırlığı vermediği konusunda eleştirmek mümkün değildir. Lordlar Kamarası’nın ilgililerin her birine özgü koşullar üzerine eğileceğine yasayı *in abstracto* bir şekilde değerlendirmekle yanlış yaptığıyla ilgili ikinci argümana gelince, AİHM 15. maddenin ister istemez ilgili ülkenin genel durumu temelinde bir incelemeyi gerekli kıldığı ve – bu davada olduğu gibi – eleştiri konusu tedbirlerin orantısız ve ayrımcı olduklarına hükmedilen durumlarda bu tedbirlerin uygulanma şekilleriyle ilgili her durumu ayrıca incelemenin gereksiz olduğu kanaatindedir. Lordlar Kamarası’nın çoğunluğu tarafından kabul gören çözümün başvuruclarının tutukluluklarının gerekli bir tedbir olduğunu reddetmediği, ancak daha çok yasanın milli güvenliği tehdit eden Britanya vatandaşlarını aynı şekilde tutuklamaya izin vermemesini eleştirdiği konusundaki Hükümet’in üçüncü argümanı ile ilgili olarak, AİHM Lordlar Kamarası’nın geniş tutuklama yetkisinin, vatandaşlar ile yabancılar arasında bir ayrımın haklılaştırılabileceği bir alan olan, yabancılar hukukunu ilgilendiren bir konu olarak görülemeyeceği, ancak daha çok milli güvenlik alanına girdiğine hükmetmekte haklı olduğu kanaatindedir. Esas olarak güvenliği ilgilendiren bir sorunu çözmek için doğası gereği yabancılar hukukuna giren bir tedbire başvurmayı seçmekle, otoriteler soruna uygun olmayan bir cevap vermiş ve terörist oldukları varsayılan belli bir grup insanı orantısız ve ayrımcı bir şekilde belirsiz süreli bir tutukluluk riskine maruz bırakmışlardır. Suçlama olmadan tutuklamanın muhtemel olumsuz etkileri, bir Britanya vatandaşı ile uygulamada ülkeyi işkence görme korkusu nedeniyle terk edemeyen bir yabancı için önemli derecede aynıdır. Otoritelerin uyuşmazlık konusu tedbirleri Britanya’nın

Müslüman nüfusunu kendilerinden soğutmamak için haklı bir şekilde yabancılarla sınırlandırdıklarına ve terörizm tehlikesinin esas kaynağını oluşturduklarını düşündükleri yabancıları tutuklamakla yetkilendirilmekle, otoritelerin bu tehdide karşı daha iyi mücadele edebileceklerine ilişkin Hükümet'in son iki argümanına gelince, AİHM Hükümet'in bu iddialarını kanıtlar delil sunmadığını belirtir. Kısacası, uyuşmazlık konusu tedbirler vatandaşlar ile yabancılar arasında haksız bir ayrımcılık yapmaktan dolayı orantısızdır.

Sonuç: İkinci ve dördüncü başvuru dışındaki başvurular için ihlal (Oybirliğiyle).

Madde 5 § 4 – Başvurular aleyhe delillerin hepsinin kendilerine tebliğ edilmediğinden dolayı SIAC önündeki yargılamanın adil olmadığından şikâyet etmektedirler. AİHM 2001 yasası temelinde yapılan tutuklamaların usulüne uygun olup olmadıklarıyla ilgili olarak, yargılamaların başladığı dönemde ikinci ve dördüncü başvuruların serbest bırakılmış olmaları nedeniyle bunların şikâyetlerini kabul edilemez ilan etmektedir. Diğer başvuru ile ilgili olarak, El Kaide'yle ilgili bilgi toplanması ve bu bilgileri sağlayan kaynakların gizli tutulması konusunda mevcut yüksek kamu yararı başvuruların yaptıkları başvuru bağlamında adil yargılanma haklarıyla çatışmaktaydı. Bu koşullarda, her bir başvuru için şikâyetleri ve aleyhe deliller konusunda, milli güvenlik ve başkalarının güvenliği tehlikeye atılmadan, olabildiğince çok bilgiye ulaşması ve kendisine yöneltilen suçlamalara doğru düzgün bir şekilde itiraz edebilmesi esastır. AİHM ilgili bütün delilleri inceleme yetkisine sahip tam bağımsız bir adli organ olarak SIAC'ın hiçbir bilginin tutuklulardan gereksiz yere saklanmamasını güvenceye alabildiği, özel avukatların fazladan bir güvence sundukları ve ilgililerin yaptıkları başvuru kapsamında gizlilik kararının aşırı ve haksız bir şekilde ileri sürüldüğü veya tutuklulara bazı delillerin tebliğ edilmemesinin buyurucu nedenlerle gerekçelendirilmediği sonucuna ulaşılmasını gerektirecek hiçbir nedenin olmadığı kanaatinde. Ancak sonuçta sorulması gereken esas soru, aleyhe delillerin ilgiliye tebliğ edilmediği durumlarda, gizli olmayan belgelerdeki iddiaların başvuruların avukatları ve özel avukatlara bilgi vermelerine ve bunların bu bilgileri başvuru için yöneltilen suçlamaları çürütmek amacıyla kullanmalarına izin verecek kadar açık olup olmadıklarıdır.

Bu bağlamda, AİHM beş başvuruya suç yükleyen gizli olmayan belgelerin – örneğin belli iletişim araçlarının alımı, terörist oldukları varsayılan ve isimleri açıkça belirtilen kişilerle ilgili belgeler, ilgililerin terörist oldukları varsayılan bu kişilerle belli yer ve tarihlerde görüştiklerini gösterir belgeler – ilgililerin bu iddialara doğru düzgün bir şekilde itiraz edebilmeleri için yeteri kadar belirli olduğunu düşünmektedir. Dolayısıyla bu başvuruların usulle ilgili hakları ihlal edilmemiştir. Buna karşılık, diğer dört başvuruya tebliğ edilen ve gizli olmayan belgelerin bunların kendilerine karşı yöneltilen suçlamalara doğru düzgün bir şekilde itiraz etmeleri için yetersiz oldukları, çünkü ya temel bir unsurun eksik kaldığı (ilgililerin iddiaya göre topladıkları paralarla terörizm arasındaki ilişkiyi gösterir delil) ya da tebliğ edilen belgeler çok geniş ve eksik olduğundan SIAC'ın esas olarak gizli belgelere dayanmak zorunda kaldığı görünmektedir.

Sonuç: Dört başvuru için ihlal, beş başvuru için ihlal yok ve son iki başvuru ile ilgili olarak şikâyetleri kabul edilemez (Oybirliğiyle).

Madde 5 § 5 – Yukarıda tespit edilen 5. maddenin 1 ve 4. paragraflarının ihlal edilmesiyle ilgili olarak, başvurular ulusal yargı organları önünde tazminat talep edememişlerdir, çünkü bu organların uyuşmazlık tespiti yapma dışında bir yetkileri yoktu. Dolayısıyla 5. maddenin beşinci paragrafı da ihlal edilmemiştir.

Sonuç: İkinci ve dördüncü başvurular dışında bütün başvurular için ihlal (Oybirliğiyle).

Madde 3 – Terörizmle mücadele gibi çok zor koşullarda bile ve ilgili şahıs ne yapmış olursa olsun, AİHS kesin ifadelerle işkence ve onur kırıcı ve insanlık dışı muameleyi yasaklamaktadır.

İkinci başvurunun şikâyetleri, sadece birkaç gün tutuklu kaldığından ve haksız bir sıkıntı yaşamadığından, kabul edilemezdir. Diğer on başvurunun tutuklulukları bir muamelenin insanlık dışı veya onur kırıcı olması ve 3. madde kapsamına girmesi için geçmesi gereken ağırlık derecesine ulaşmamıştır. İlgililerin durumlarını karakterize eden belirsizlik ve sınırsız bir tutukluluk perspektifinin yol açtığı endişe ilgililerde sıkıntı ve bunaltıya neden olmuş ve görünüşe göre içlerinden bazılarının zihinsel sağlıklarını etkilemiştir. Ancak başvuru sahiplerinin salıverilmeye ilişkin her türlü umut veya perspektiften yoksun oldukları söylenemez. Başvurular 2001 yasasıyla öngörülen tutukluluk rejiminin usulsüz olduğunu SIAC ve Lordlar Kamarası önünde başarılı bir şekilde ileri sürebilmişlerdir. Bunun dışında, her bir başvuru kendisi hakkında tutulan rapora karşı bireysel başvuru yapmış ve SIAC yasal olarak altı ayda bir tutukluluklarının devamıyla ilgili karar almak zorundaydı. Sonuç olarak, onlara uygulanan tedbirler ömür boyu devam eden ve salıverilme perspektifi sunmayan bir ceza olarak görülemez. Başvurular bütün tutuklulara sunulan medeni ve idari yolları tüketmediklerinden dolayı, AİHM'nin tutukluluk şartlarına ilişkin şikâyetlerini incelemesi gerekmektedir.

Sonuç: 10 başvuru için ihlal yok, bir başvuru için ileri sürülen şikâyetler kabul edilemez (Oybirliğiyle).

Madde 41 – AİHM 1 700 ile 3 900 EUR arasında değişen miktarlara hükmetmiştir. Bu miktarlar usulsüz tutuklulukla ilgili önce ki davalarda verdiği miktarlardan önemli derecede düşüktürler, çünkü tutukluluk rejimi otoriteler tarafından toplumsal bir tehlikeyi bertaraf etmek için ve Birleşik Krallık nüfusunu terörizme karşı koruma gerekliliği ile başvuru sahiplerini kötü muamele görmeleri konusunda gerçek bir riskin bulunduğu ülkelere göndermeme yükümlülüğünü iyi niyetle bağdaştırmak amacıyla yürürlüğe konulmuştur. Bunun dışında, AİHM'nin 5 § 1 ihlali bulduğu bütün başvuru sahiplerine, Mart 2005 tarihinde, serbest bırakılmalarından sonra, denetim tedbiri uygulandığı düşünüldüğünde, bu davada tespit edilen ihlallere maruz kalmaları, kendilerine özgürlüklerini kısıtlayıcı tedbir uygulanmayacağını varsayamayız.

© Avrupa Konseyi/Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, 2012.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin resmi dilleri Fransızca ve İngilizce'dir. Bu çeviri, Avrupa Konseyi'nin insan haklarına destek Fonu'nun desteğiyle hazırlanmıştır (www.coe.int/humanrightstrustfund). Mahkeme'yi bağlamamaktadır ve Mahkeme, kalitesi konusunda herhangi bir sorumluluk kabul etmemektedir. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi içtihatlarının veritabanı olan HUDOC üzerinden (<http://hudoc.echr.coe.int>) veya HUDOC'un bildirdiği başka veritabanları üzerinden yüklenebilir. Davanın isminin tamamen yazılması, yukarıdaki telif hakkıyla ilgili ifadelerin kullanılması ve insan haklarına destek Fonu'na referans yapılması şartıyla ticari olmayan amaçlarla kullanılabilir. Bu çevirinin tamamını veya bir kısmını ticari amaçlarla kullanmak isteyen herkesin, bu durumu belirtilen adrese bildirmesi rica olunur: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the

Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.